

Κυριακή τῶν Βαΐων - Τὰ νήπια

«Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον». Αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ φράση, παρμένη μέσα ἀπὸ τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ, ἀποτυπώνει κατὰ τὸν καλῦτερο τρόπο τὴν εἰκόνα τῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ εἴσοδος θριαμβευτικὴ, ὅπως ταιριάζει σ' ἕναν Βασιλιά. Ἡ εἴσοδος αὐτὴ ἴσως ἡ μοναδικὴ ἐπίγεια τιμὴ ποὺ ἀπόλαυσε ὁ Κύριος, στὴν περιπέτεια τῆς ζωῆς Του. Ἡ ἔξοδός Του λίγες ἡμέρες μετὰ, ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἦταν φέροντας τὸ Σταυρὸ στὸν ὦμο καὶ κατευθυνόμενος στὸ Γολγοθᾶ. Ἀπὸ τὸν θρίαμβο στὴν ἀτίμωση, θὰ μπορούσε μελαγχολικὰ νὰ σημειώσει κάποιος!

Ὅταν ἕνας βασιλιάς ἔκανε τὴν πορεία θρίαμβου μετὰ ἀπὸ μία μεγάλη νίκη, τὸν ὑποδέχονταν οἱ πάντες, τοπικοὶ ἡγεμόνες, στρατιωτικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες, ὅλος ὁ λαὸς μὲ ἰαχὲς καὶ θόρυβο, ἐνῶ ὁ βασιλιάς φρόντιζε νὰ μοιράζει στοὺς ἀνθρώπους χρήματα, φαγητό, προνόμια, δείχνοντας τὴν μεγαλοκαρδιά του καὶ τὴν ἀνωτερότητα ποὺ πῆγαζε ἀπὸ τὸ θρίαμβό του. Τὸν συνόδευαν ἡ κουστωδιά του, οἱ ξεχωριστοί, οἱ ἐκλεκτοί, καὶ ταπεινωμένοι ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἠττηθεῖ στὴ μάχη, γιὰ νὰ παραδοθοῦν στὴ χλεύη τοῦ λαοῦ!

Ὁ Χριστὸς μπαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα χωρὶς τὴν βασιλικὴ πολυτέλεια, καθισμένος ἐπὶ πώλου ὄνου, ἀντὶ γιὰ ροδοπέταλα καὶ τελετές, τὰ μικρὰ παιδιὰ κουνοῦν τὰ βᾶγια τῶν φοινίκων, ἀντὶ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν οἱ πολιτικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ἡγέτες τοῦ τόπου, αὐτοὶ εἶναι ποὺ συνωμοτοῦν ἐναντίον, ἀντὶ νὰ μοιράσει ὑλικά ἀγαθὰ, δίνει μόνο τὰ λόγια τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς αἰωνιότητος. Σ' ἕναν λαὸ ποὺ ζητᾷ νὰ χορτάσει τὴν μόνιμη ὑλική του πείνα, ὁ Χριστὸς προσφέρει τὴν πνευματικὴ τροφή καὶ τὸ ζῶν ὕδωρ, ποὺ θεραπεύει τὶς ὑπαρξιακὲς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ δίνει τὴν ἐλπίδα τῆς ὑπέρβασης τοῦ θανάτου!

Τὸν συνοδεύουν οἱ Ἀπόστολοι, ταπεινοὶ ψαράδες, φοβισμένοι ἀνθρώποι, ποὺ θὰ σκορπίσουν στὴν ἀνηφόρα τῶν Παθῶν, δὲν ἔχει κοντά Του ταπεινωμένους καὶ ἔτοιμους νὰ παραδοθοῦν στὴ χλεύη, μαζί Του ὅμως θὰ φέρει πάντοτε συντετριμμένους τὸ θάνατο καὶ τὸν διάβολο, ποὺ πλέον δὲν θὰ ἔχουν καμία δύναμη οὐσιαστικὴ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, ὅσο κι ἂν τὸ προσπαθοῦν!

Ἀξίζει νὰ σταθοῦμε στὰ παιδιὰ, στὰ νήπια. Ἡ ἀγνότητά τους, ἡ χαρὰ τους, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀφοβία τους νὰ δοξολογοῦν τὸν «ἐρχόμενο ἐν ὀνόματι Κυρίου», ἀποτελοῦν τὴν ἀφορμὴ ἐνὸς οὐσιαστικοῦ προβληματισμοῦ. Στὴν ταραγμένη ἀπὸ τὰ πάθη, τὶς βιοτικὲς φροντίδες, τὴν ἀγωνία γιὰ τὸ μέλλον, ψυχὴ καὶ καρδιά μας, τὰ νήπια καταρτίζουν αἶνο πρὸς τὸ Θεὸ καὶ μᾶς προτρέπουν νὰ ἀφήσουμε αὐτὴ τὴν παιδικότητα καὶ τὴν ἀθωότητα ποὺ ὁ καθένας μας κρύβει, νὰ βγεῖ στὴν ἐπιφάνεια!

Νὰ ξεπεράσουμε τὴν κακία, νὰ μιλήσουν στὴν ψυχὴ μας τὰ ὅσα φέρνει ὁ Χριστός, ἡ ἀνάγκη ἀγάπης, ἐλευθερίας καὶ χαρᾶς, ποὺ νιώθουν τὰ νήπια, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι νηπιάζουν ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, καὶ κυρίως νὰ μάθουμε ὅτι ἡ ζωὴ μας βρίσκει τὸ ἀληθινὸ τῆς νόημα ὅταν νιώθουμε τὴν ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό, ὅταν Τὸν δοξάζουμε γιὰ ὅ,τι μας δίνει, ὅταν νιώθουμε αὐτὴ τὴ βαθιὰ χαρὰ τῆς παρουσίας Του, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ποὺ δίνει στόχο καὶ ζωὴ στὴν ὑπαρξή μας! Καὶ ἂς ἀφήσουμε τοὺς κάθε

λογής ισχυρούς να συνωμοτοῦν. Μᾶς ἄρκεῖ ἡ ὁμορφιὰ τῆς εἰκόνας τῶν νηπίων! Ἄλλωστε, στὸ χαμόγελό τους, ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα! Ἄλλωστε, στὴ φωνή τους, ξεκινᾷ ἡ χαρά! Ἄλλωστε, ἡ παρουσία τους, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς αἰώνιας δοξολογίας, χαρᾶς καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, κοντὰ στὸν Βασιλιὰ ποὺ μπαίνει στὴ ζωὴ μας θριαμβευτικά, τὸν Κύριό μας!

Μεγάλη Δευτέρα - Ὁ Γάμος

«Τὸν νυμφῶνα σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ». Αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ φράση, ποὺ ἀκούγεται στὸ ἐξαποστειλάριο τοῦ Ὁρθρου τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἀποτυπώνει κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία μας περιγράφει τὴ σχέση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ σχέση αὐτὴ ὀρίζεται μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ γάμου, ὅπου ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ νυμφίος τῆς κάθε ψυχῆς, ἡ ὁποία καλεῖται νὰ μπεῖ στὸ νυμφῶνα, τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ γευθεῖ τὴ χαρὰ τῆς ἀλλαγῆς, τῆς σωτηρίας, τῆς ἀγάπης ποὺ προσφέρει ἀφειδώλευτα ὁ Κύριός μας!

Ἔχουμε τὴν αἴσθηση ὅτι ἡ πίστη στὸ Θεὸ εἶναι περίπου μία μαγικὴ βεβαιότητα, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται στὴν ἀνάγκη μας νὰ ὑπερβοῦμε τὴν ἀνασφάλειά μας γιὰ μετὰ τὸ θάνατο, νὰ ὑπάρχει Κάποιος ὁ ὁποῖος νὰ μᾶς βοηθᾷ στὶς δύσκολες στιγμές μας, ἰδίως ὅταν κλονίζεται ἡ ὑγεία μας ἀλλὰ καὶ σὲ περιόδους κρίσεων. Ἄλλοι, ἔχουμε τὴν αἴσθηση πὼς ἡ πίστη συνεπάγεται τὴν ἐξωτερικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ θρησκεία βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νὰ γίνετα καλύτερος, νὰ ἀνταποκρίνεται στὰ κοινωνικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἰδεώδη. Ἄλλοι, ἀκολουθοῦμε τὴν πίστη ἀπὸ παράδοση, ἔτσι μάθαμε, ἐνῶ οἱ νεώτεροι νιώθουν κάπως τὴν πίεση τῶν μεγαλυτέρων γιὰ μία, ἔστω τυπικὴ παρουσία στὴν Ἐκκλησία, ἰδίως τὶς ἡμέρες αὐτές!

Ἐδῶ εἶναι ποὺ ἔρχεται νὰ παίξει ἀποφασιστικὸ ρόλο ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας ὡς θεσμοῦ τοῦ κράτους. Δεσμευμένοι ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας στὰ ἐλλαδικὰ δεδομένα, ἔχουμε συνηθίσει τοὺς ἄρχοντες νὰ παρουσιάζονται στὶς δοξολογίες καὶ τὶς μεγάλες ἐορτὲς καὶ νὰ παίρνουν περίοπτη θέση στοὺς Ναοὺς, ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα νὰ ξεκινοῦν μὲ ἀγιασμό, τὸ ἴδιο καὶ οἱ πολιτικές, κοινωνικές, ἐκπαιδευτικὲς καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις! Ἔτσι, δυσκολευόμαστε νὰ ἀποτινάξουμε αὐτὴ τὴν θεσμοποιημένη εἰκόνα γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴ θρησκεία καὶ μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ δοῦμε τὴν οὐσία της!

Γιατὶ ἡ οὐσία τῆς πίστεως μας βρίσκεται ἀκριβῶς στὴν πρόταση τοῦ γάμου. Πιστεύω στὸ Θεὸ σημαίνει θέλω νὰ ἔχω προσωπικὴ σχέση μαζί Του, θέλω νὰ ἀνταποκριθῶ στὴν ἀγάπη Του, θέλω νὰ μιμηθῶ τὸ παράδειγμα τῆς θυσίας καὶ τῆς προσφορᾶς στὸν ἄνθρωπο ποὺ Αὐτὸς ἔδειξε, ἀκολουθῶ στὴ ζωὴ μου τὴν ἐλευθερίαν ποὺ οἱ ἐντολὲς Τοῦ ἐπαγγέλλονται, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἐαυτοῦ μου, ποὺ ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στὴ χαρὰ, δὲν ζῶ μόνο γιὰ τὸν ἄρτο τὸν ἐπιούσιον, ἀλλὰ ἀπὸ

ἀγάπη γι' Αὐτόν καὶ τὸν συνάνθρωπο, μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται, δὲ μένω στὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς μου ποὺ μὲ καλοῦν νὰ εἶμαι σκληρός, ἀτομοκεντρικός, ὀρθολογιστής, χρηματιστής...

«Καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ». Μπροστὰ στὴν τέλεια ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γιὰ μένα συναισθάνομαι ὅτι τὰ ροῦχα τῆς ψυχῆς μου εἶναι πολὺ λεκιασμένα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ἀπιστία μου πρὸς Αὐτόν. Μένω στὴν εἰκόνα τῆς πίστεως σ' ἕναν Θεὸ ποὺ δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἀνθρώπινα καὶ ποὺ τὸν θέλω στὴ ζωὴ μου ὅποτε «νιώθω τὴν ἀνάγκη». Ὅμως ἡ ἀγάπη, ἡ γνήσια καὶ θυσιαστική, εἶναι ὁλοκληρωτική, δὲ γνωρίζει σύνορα, μὰ βάζει τὸν ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τὴν πορεία τοῦ γάμου, τῆς χαρᾶς, τοῦ ἀγῶνα, τῆς κοινῆς πορείας μὲ τὸν Ἀγαπημένο Ἰησοῦ!

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι δρόμος ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ καρδιακῆς προσέγγισης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό! Αὐτὴ ἡ πορεία μετάνοιας καὶ σωτηρίας ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴ θεώρηση τῆς πίστεως ὡς θεσμοῦ ἢ ὡς μαγικῆς προσκόλλησης σὲ μία παράδοση ποὺ δὲν ξέρουμε! Ἄν ζήσουμε τὴν ἀγάπη, ὅχι ὡς ἀπλὴ ἀνθρωπιστικὴ ἀρχή, ἀλλὰ ὡς σχέση καὶ στάση ζωῆς, τότε ὁ Φωτοδότης θὰ μᾶς λαμπρύνει καὶ θὰ μᾶς σώσει!

Μεγάλη Τρίτη - Ἡ Μυροφόρος

«Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή,..., μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν, ὀδυρομένη μύρα σοι πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει». Τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς δεσπόζει στὴν ἀκολουθία τῆς Μ. Τρίτης. Μία γυναίκα ἁμαρτωλή, πόρνη σῶματι, καταλαβαίνοντας τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκεται, ἀναλαμβάνει τὸ ρόλο τῆς Μυροφόρου, καὶ φέρνει στὸ Χριστὸ μύρα, πρὶν ἀπὸ τὸν ἐνταφιασμό Του. Μὲ μία συγκλονιστικὴ χειρονομία ἀγάπης, σιωπηλῇ, ἀλείφει μὲ μύρο τὰ πόδια τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ σκουπίζει μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰ μαλλιά της, δείχνοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ἔμπρακτὴ μετάνοιά της, τὴν ὁποία ὁ Κύριος κάνει ἀποδεκτὴ!

Μυροφόρος ἡ πόρνη γυναίκα, στὴν ψυχὴ τῆς ὁποίας παρέμεινε ἡ εὐαίσθησία καὶ ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητος. Δάκρυα, μύρα, ταπείνωση, ἀνακατεύονται μὲ τὰ αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς Αὐτόν, ὁ ὁποῖος τὴν λυτρώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Δὲν μιλά, μονάχα πράττει. Δὲ φωνάζει ὅτι ἀγαπᾷ, μονάχα προσφέρει, δὲν δηλώνει ὅτι εἶναι ἁμαρτωλὴ, μονάχα μετανοεῖ, δὲν φοβᾶται τὴν κατακραυγὴ, προέχει ἡ σωτηρία, δὲν μένει νὰ χαρεῖ γιὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μόνο εἰσέρχεται στὸ ταμιεῖον της, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι ἐφ' ὅρου ζωῆς ἔχει ἕνα ἀβάσταχτο χρέος ἀγάπης, συναίσθησης τῆς εὐεργεσίας καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Κύριο!

Μυροφόρος εἶναι καὶ ἡ στάση κάθε ψυχῆς ποὺ νιώθει ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γι' αὐτήν. Κάθε ἄνθρωπος ἄλλωστε ζεῖ μὲ ἄλλες ἀγάπες, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Τὶς περισσότερες φορὲς μάλιστα θεωρεῖ πὼς αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι φυλακὴ, καταναγκασμός, περιορισμός! Ἐπαναστατεῖ ἐναντίον Του καὶ ζητᾷ τὴν ἐλευθερίαν Του, ὅπως τὸ παιδί ποὺ στρέφεται ἐναντίον τοῦ γονιοῦ του. Βρίσκει ἄλλες ἀγάπες, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βρεῖ τὴ γνήσια καὶ μοναδικὴ ἀγάπη

τοῦ Χριστοῦ!

Ὅταν λοιπὸν νιώθει ὅτι αὐτὴ τοῦ λείπει, ξεκινᾷ τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Σιωπηλά, διότι τὰ θαύματα γίνονται στὴ σιωπῇ· μυστικά, διότι ἡ ἐλπίδα μυστικά κυφορεῖται· μὲ τόλμη, ἐνώπιον ὅλων, διότι γνωρίζει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἀπορρίπτει, ἀλλὰ χαίρεται μὲ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ νιώθει αὐτὴ τὴν ἀκρότατη ἐπιθυμία νὰ ξαναβρεῖ τὴ ζωὴ, ἀναλαμβάνει μυροφόρου τάξιν καὶ φέρνει τὰ δικά του μύρα στὸ Χριστό!

Ἄρνεϊται τὴν κακία καὶ προσφέρει τὴ θυσία, ἄρνεϊται τὴ σκληρότητα καὶ προσφέρει τὸ δάκρυ, ἄρνεϊται τὸν ἐγωισμό καὶ προσφέρει τὴν ταπείνωση, ἄρνεϊται τὰ πάθη καὶ προσφέρει τὴν ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς γιὰ κοινωνία μὲ τὸ Χριστό, ἄρνεϊται ὅ,τι ψεύτικο ἀγαποῦσε καὶ σιωπηλὰ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Λυτρωτὴς εἶναι Αὐτὸς πού, χωρὶς νὰ τὸν ἀποκόψει ἀπὸ τὴ ζωὴ του, θὰ τοῦ δώσει νέο νόημα σ' αὐτήν!

Ἡ ἀντίδραση τοῦ Χριστοῦ στὴν πράξη τῆς μυροφόρου εἶναι ἡ ἴδια ὅπως καὶ σὲ κάθε ἀνθρώπινη ψυχῇ. Εἶναι ἡ σιωπηλὴ ἀποδοχὴ τοῦ μύρου, τῆς πράξης, τοῦ ἀδειάσματος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς εὐωδίας τῆς ἀγάπης! Ὁ Χριστὸς μάλιστα δὲν δέχεται τὴν ἀντίδραση τῶν ἄλλων -ἀνάμεσά τους καὶ τῶν μαθητῶν του-, οἱ ὁποῖοι διαμαρτύρονται ὑποκριτικὰ γιὰ τὴν ἀξία τοῦ μύρου ποὺ σπατάλησε ἡ μυροφόρος. Ἔτσι ἄλλωστε διαμαρτύρονται ὅσοι θεωροῦν ὅτι μόνο ἡ ἐξωτερικὴ καθαρότητα ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξη τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, ὅμως ὁ Χριστὸς δέχεται τὴν ὁλοπρόθυμη καρδιακὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι τὴν ἐπίπλαστη ἀποδοχὴ τῶν λόγων Του!

Οἱ σλυγχχρονοὶ καιροὶ μᾶς μιλοῦν μὲ λόγια, μὲ ψέματα, μὲ ἐπιφάνειες. Ὁ Χριστὸς προσφέρει ἀγάπη, οὐσία, σωτηρία. Ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἀναλάβουμε μυροφόροι στὸ πρόσωπό Του. Τότε τὰ δάκρυα τῆς λύπης θὰ μεταμορφωθοῦν στὴν πιὸ γλυκιὰ χαρά, αὐτὴ τῆς ἀποδοχῆς μας ὅπως εἴμαστε, αὐτὴ τῆς εὑρεσης τῆς γνήσιας κοινωνίας καὶ τῆς ἀγάπης ἀπὸ ἕναν Θεὸ ποὺ δὲν ἀπορρίπτει, ἀλλὰ σώζει ἄνθρωπο καὶ κοινωνία!

Μεγάλη Τετάρτη - Ὁ Νιπτήρας

«Ταπεινούμενος δι' εὐσπλαχνίαν, πόδας ἔνιψας τῶν μαθητῶν σου, καὶ πρὸς δρόμον θεῖον τούτους κατεύθυνας». Μ' αὐτὴ τὴ φράση ἀποτυπώνεται μία ἀπὸ τὶς κορυφαῖες σκηνὲς ταπείνωσης στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, μία ἀφάνταστα παράξενη εἰκόνα γιὰ ἕναν διδάσκαλο, ἕναν ἡγέτη, κάποιον ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐξουσιάζει γῆ καὶ οὐρανό! Ὁ Χριστὸς σκύβει καὶ πλένει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του καὶ μάλιστα ἄρνεϊται ὁποιαδήποτε συζήτηση σχετικὰ μὲ τὴ σκοπιμότητα τῆς πράξης. Ὁ Πέτρος, ἂν δὲν δεχτεῖ τὴν νίψη, δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὸν Κύριο, ἀποκόβεται, γιὰτὶ στὸ ὄνομα τῆς ἀρνήσεως τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς προσφοράς, βιώνει τὴν κυριαρχία τοῦ ἐγωισμοῦ, ποὺ ἀπορρίπτει τὴν προσφορά!

Εἶναι παράξενο γιὰ τοὺς ἡγέτες τῆς κάθε ἐποχῆς νὰ συμπεριφέρονται ἐν ἀπλότητι.

Συνοδευόμενοι από τους σωματοφύλακες, τους ισχυρούς, αυτούς που τους στηρίζουν, ήχοῦν στ' αὐτιά τους ἀπελπιστικὰ χωρὶς ἀντίκρισμα φράσεις ὅπως «οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι», «ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γενέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν». Ἔχοντας μάθει νὰ ἐξουσιάζουν, νὰ παραδίδουν μὲ πολλὴ δυσκολία τὴν ἐξουσία ἢ νὰ γαντζώνονται σ' αὐτὴν χωρὶς διέξοδο, δὲν μποροῦν νὰ διανοηθοῦν ὅτι πρῶτιστο χρέος τοῦ ἡγέτη εἶναι νὰ ἀγαπᾷ, νὰ προσφέρει καὶ νὰ διακονεῖ!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἥθος καὶ ἡ πρόταση τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο μας! Διακονεῖς ὅταν συγχωρεῖς, διακονεῖς ὅταν ἀναλώνεσαι ἀκούγοντας τοὺς καημοὺς τοῦ ἄλλου, ὅταν τὸ ἀξίωμά σου, τὸ χάρισμά σου, τὸ ρόλο σου δὲν τὸν χρησιμοποιεῖς γιὰ νὰ προβάλεις τὸν ἑαυτό σου, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσφέρεις στὸν ἄλλο, διακονεῖς ὅταν τὸ μέλημά σου δὲν εἶναι νὰ ἐξαπατήσεις τὸν ἄλλο, ἀλλὰ νὰ τοῦ προσφέρεις τὴν ἀλήθεια τῆς πραγματικότητος καὶ τὴν προσπάθεια μὲ σένα μπροστὰ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ ἐπὶ τὰ βελτίω, διακονεῖς ὅταν τὸ ἐγὼ σου, τὴ νίκη σου, τὸν θρίαμβό σου, τὸν μεταμορφώνεις σὲ θρίαμβο τῶν πολλῶν, σὲ παραίτηση ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ σου αὐτάρκεια, τὴν ἀτομικὴ σου εὐτυχία, τὴν ἀτομικὴ σου δόξα!

Ἄν τὸ ἥθος αὐτὸ ἔβρισκε ἀνταπόκριση σὲ ὅλη τὴν κοινωνία, στὸ ἐπάγγελμα, τὴν πολιτική, στὴν οἰκογένεια, ἀλλὰ καὶ ἐνίοτε στὴν Ἐκκλησία, τότε θὰ εἴχαμε μία μυστικὴ μεταμόρφωση τοῦ κόσμου καὶ τῆς κοινωνίας σὲ σῶμα Χριστοῦ, ὅπου τὰ μέλη θὰ ἔπασχαν τὸ ἓνα γιὰ τὸ ἄλλο, ὅπου κανεὶς Δὲ θὰ ζητοῦσε τὰ ἑαυτοῦ ἀλλὰ ἕκαστος τὰ τοῦ ἑτέρου, ὅπου ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπείνωση θὰ δημιουργοῦσαν τὴν συναίσθηση πῶς τὰ πάντα στὴ ζωὴ ἔχουν ὡς σκοπὸ τὸ χαμόγελο τοῦ διπλανοῦ σου, ἀκόμα κι ἂν αὐτὸ συνεπάγεται λιγότερο κέρδος, χαμηλότερη παραγωγικότητα, λιγότερη ἀνάπτυξη! Γιατὶ τί νὰ τὴν κάνεις τὴν ἀνάπτυξη, ὅταν αὐτὴ κοστίζει σὲ χαμόγελο, ἀγάπη, καθαρὴ καρδιά, ἀπλότητα, χρόνο γνήσιας ζωῆς;

Ἡ ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔνιψε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του, εἶναι καρπὸς τῆς εὐσπλαχνίας του, τῆς καρδιάς ποὺ ἀγαπᾷ χωρὶς ὅρια τὸν ἄνθρωπο. Ὁδηγεῖ στὸ θεῖο δρόμο, αὐτὸ τῆς προσφορᾶς καὶ ὄχι τῆς ἀνταμοιβῆς! Εἶναι ἓνα ἥθος σπάνιο καὶ δυσεύρετο, γιατί ἡ εὐτυχία σήμερα μετριέται μὲ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ ἀνθρώπινου ἐγωισμοῦ! Ὅλη ἡ πορεία τοῦ Ναζωραίου δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ταπείνωση. Κι ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν, αὐτὸ τὸ δρόμο ἀκολουθοῦν!

Ἄν ἡ θρησκευτικὴ σήμερα ἀποτυγχάνει νὰ ὁδηγήσει τὴν πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων στὴ γνήσια πίστη, αὐτὸ ὀφείλεται καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι δὲ φαίνεται κανεὶς νὰ νίπτει τὰ πόδια τοῦ κόσμου, νὰ τοῦ προσφέρεται ὁλόψυχα, χωρὶς νὰ διατάζει, νὰ διακονεῖ χωρὶς νὰ ἐξουσιάζει! Ἴσως, γιατί ἡ ταπείνωση δὲν φωνάζει, ὅπου κι ἂν ὑπάρχει! Καὶ εἶναι σίγουρο ὅτι ὑπάρχει! Ἄλλωστε, χάρις σ' αὐτὴ τὴν κρυμμένη διακονία ζεῖ αὐτὸ τὸ μικρὸ λείμμα ποὺ θὰ παλεύει γιὰ τὴν μεταμόρφωση τοῦ κόσμου! Καὶ θὰ σκουπίζει μὲ τὸ λέντιο τῶν δακρύων καὶ τῆς προσευχῆς τὰ κουρασμένα πόδια ὧν πορεύονται στὴν ἀγωνία τῆς ζωῆς! Γιὰ νὰ ἀφήσει νὰ σταλάζει στὶς κουρασμένες καρδιές τὸ κρυμμένο ἐκεῖνο χαμόγελο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδας! Ὅπως ἀκριβῶς τὸ δικό Του!

Μεγάλη Πέμπτη - Τὸ φιλί

«Μισῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπώλει». Μ' αὐτὴ τὴ φράση ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας περιγράφει τὴ στάση τοῦ Ἰούδα ἀπέναντι στοῦ Χριστοῦ. Μία φράση κοφτὴ, σύντομη, ἀπλή, ποὺ κρύβει πόνο. Τὸ μίσος, τὸ φιλί, ἡ ἀγοραπωλησία! Τρεῖς στάσεις ποὺ στὴν περίπτωση τοῦ Ἰούδα συναρμόζονται, σὲ μία ἀκολουθία τραγωδίας γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ μαθητῆ, ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται στὴ θέση του καὶ σήμερα!

Τὸ μίσος ποὺ ἐκφράζεται μὲ φίλημα, μία τελείως παράδοξη καὶ ἀντιφατικὴ συμπεριφορά. Τὸ φιλί, ἡ κορυφαία ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης, ὁ τρόπος ποὺ κανεὶς δείχνει ὅ,τι τὸν συνδέει μὲ κάποιον! Τὸ μίσος, ἡ κορυφαία ἀπόδειξη τῆς διαστροφῆς τῆς ἀγάπης, τοῦ πληγωμένου ἐγωισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καρπὸς τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀγαπήσει ἀληθινὰ καὶ ἐνίοτε νὰ τὸν ἀγαπήσουν! Ἡ ἀγοραπωλησία, ὁ ὑποβιβασμὸς τῶν αἰσθημάτων σὲ ἐπίπεδο συναλλαγῆς, ὁ ἄνθρωπος ποὺ πουλιέται γιὰ νὰ ἱκανοποιηθεῖ τὸ συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου, τὰ τριάκοντα ἀργύρια ποὺ δείχνουν τὴν δουλειὰ τοῦ ἀνθρώπου στοῦ ἐγώ, στον κακὸ ἐαυτό του, στοῦ ψεύτικου! Ἡ σχέση τοῦ μαθητῆ μὲ τὸ διδάσκαλο, ὅχι σχέση διαφωνίας, ἀντίθεσης, ἄλλης ἄποψης, ἀλλὰ ἰσοπέδωσης καὶ καταστροφῆς!

Ἄν ὁ Ἰούδας ἔμενε στοῦ μίσος γιὰ τὸ Χριστό, θὰ ἦταν μία στάση! Ὁ καθένας θὰ μπορούσε νὰ τὴν καταλάβει ὡς προερχόμενη ἀπὸ μία ἄλλη ματιὰ τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστὸς μιᾶς γιὰ τὴν ἀγάπη, τὴν προσφορά, τὴ θυσία, τὴ μετάνοια! Ὁ Ἰούδας ζεῖ αὐτὸ τὸ κήρυγμα ὡς ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἀπληστίας καὶ τῆς φιλαργυρίας του, καθὼς ἐξασφάλιζε τὸ γλωσσόκομον, τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειάζονταν γιὰ τὸν κορεσμὸ τοῦ πάθους του. Ὅμως, δὲν μένει ἐκεῖ. Τὸ μίσος τοῦ γι' Αὐτὸν ποὺ ἤξερε τὸ πάθος του δὲν περιορίστηκε στοῦ αἵσθημα. Πούλησε καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος ἀξιοπρέπειας καὶ ἀντὶ νὰ φύγει ἀπὸ Ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖο δὲν συμφωνοῦσε, προτίμησε νὰ τὸν καταστρέψει, νὰ τὸν πουλήσει, νὰ τὸν ἀνταλλάξει μὲ ἓνα ἀσήμαντο ποσό!

Κι ἔρχεται τὸ φίλημα! Ὁ ἀν-αίσθητος ἐκφράζεται μὲ τὸν πιὸ ὠραῖο τρόπο ἀπεικόνισης τοῦ αἰσθήματος! «Ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει», ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὴ ἡ σιωπηλὴ πίκρα γιὰ τὸ κατάντημα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἀγαπητοὺς Του εἶναι ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικότερες στιγμὲς τοῦ Πάθους! Αὐτὴ ἡ πονεμένη φράση, ἡ ἀποδοχὴ τοῦ φιλήματος ὡς τελευταίας, ἔστω καὶ ψεύτικης, ἀπόδειξης ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ποὺ ἡ καρδιὰ τοῦ εἶναι κλειστὴ καὶ τυφλωμένη, δὲν παύει νὰ εἶναι εἰκόνα Θεοῦ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς θυσιάστηκε! Αὐτὸ τὸ σιωπηλὸ δάκρυ τοῦ Χριστοῦ γι' αὐτὸν ποὺ ἔκλεισε ὀριστικὰ τὴν πόρτα τῆς σωτηρίας γιὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν μεγαλύτερη ψευδαίσθηση εὐτυχίας!

Μοιάζουμε καμιά φορὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σήμερα μὲ τὸν Ἰούδα! Ἐνῶ μας ἔχει ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τὴν πουλᾶμε γιὰ τὰ ἀργύρια τῆς καταξίωσης, τῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους τοῦ κόσμου τούτου, γιὰ νὰ σβήσει ἀπὸ μέσα μας ἡ φωνὴ τῆς συνείδησης γιὰ τὴν πορεία χωρὶς Θεό! Καὶ ἐνῶ ζοῦμε χωρὶς αἰσθήματα, θεωροῦμε πολλὰς φορὰς ὅτι ἀγαποῦμε ἢ ἐκφραζόμαστε μ' ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα φιλιὰ τῆς ἡδονῆς, τῆς ὑποκρισίας, τοῦ δόλου!

Ὁ Ἰησοῦς μας ἀτενίζει σιωπηλά! Ἐκείνη ἡ ματιά του, καθὼς περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς Του ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν τελικὴ Του πορεία, δείχνει ὅτι ἀκόμη καὶ τὴν ὕστατη στιγμή, περιμένει ἀπὸ μᾶς κάτι. Ὁχι τὴν μεταμέλεια, ἀλλὰ τὴν μετάνοια! Ὁχι τὸ μίσος, ἀλλὰ τὴν προσφορά! Ὁχι τὴν ἡδονή, ἀλλὰ τὴν ἀγάπη! Ὁχι τὸ ψεύτικο φίλημα, ἀλλὰ τὸ δάκρυ τῆς πόρνης, τὸ μύρο τῆς ἔμπρακτης ἐπιστροφῆς, τὸ φιλὶ τῆς κοινωνίας μαζί Του! Ὁχι στὸ πρόσωπο, μὲ τὴν θρασεῖα παρρησία τοῦ ψεύτη, ἀλλὰ στὰ πόδια, μὲ τὴν ταπείνωση αὐτοῦ ποὺ ἀγαπᾷ! Καὶ ἡ σιωπηλή Του πορεία πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, θὰ ἔχει τὴν παρηγοριά, ὅτι δὲν πέθανε ἡ ἐλπίδα γιὰ μᾶς, ὅτι ἔστω καὶ τὴν ὕστατη στιγμή τὸ συμφέρον θὰ μεταμορφωθεῖ σὲ στάλες ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς Αὐτὸν ποὺ μᾶς σώζει! Μὲ τὴν κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός Του, ὅπως κοινωνήσῃ ἀκόμη κι αὐτὸς ποὺ κίβδηλα τὸν φίλησε! Μόνο ποὺ γιὰ μᾶς ἡ συμμετοχὴ στὸν κύκλο Του θὰ εἶναι γιὰ τὴ σωτηρία καὶ ὄχι γιὰ τὴν αὐτοκαταστροφή!

Μεγάλη Παρασκευὴ - Ὁ Εὐσχήμων

«Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρὰ εἰλήσας καὶ ἀρώμασι, ἐν μνήματι ἀπέθετο». Στὴν τραγωδίᾳ τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου, μία μορφὴ περνᾷ ξώφαλτα ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητας. Κυριαρχοῦν οἱ δυὸ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων, ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, ὁ ἕνας σκληρότερος ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁρθώνεται τραγικὰ λίγη ἡ μορφή τοῦ Πιλάτου, ἐνὸς ἡγεμόνα ἀνίκανου νὰ ἀρθεῖ στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ νὰ πάρει ἀποφάσεις δικαιοσύνης. Σὰν ἀστραπὴ περνᾷ ἡ εἰκόνα τοῦ Πέτρου ποὺ κλαίει πικρά, μὴ μπορῶντας νὰ νικήσῃ οὔτε κὰν ἕνα ἀθῶο κορίτσι! Ἀκόμα κι ἡ εἰκόνα τοῦ Βαραββᾶ, ποὺ γλιτώνει τὴ ζωὴ του γιὰ χάρη ἐνὸς Ἀθῶου, θὰ μπορούσε νὰ σταθεῖ ἀχνὴ μπροστὰ μας. Στὸ Σταυρὸ κυριαρχεῖ ὁ ληστής, ὁ Ἰωάννης, ἡ Παναγία, μορφὲς ποὺ πονοῦν! Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, ἕνα ἀτέλειωτο οὐρλιαχτὸ κοροϊδίας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φανέρωναν στὸν κόσμον ὅτι καμιά ζωὴ δὲν ἔχει ἀξία, ὅταν δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ δικά μας πιστεύω!

Κι ὅμως, ὑπάρχει μία μορφή ποὺ ἀνήκει στοὺς δευτεραγωνιστὲς τοῦ Πάθους, ἀλλὰ στὴν οὐσία ἐκφράζει πολλὰ περισσότερα ἀπὸ τὸν ἑαυτό της. Εἶναι ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, βουλευτὴς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος «τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἡτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ». Τὸ ζήτησε, τὸ πῆρε, τὸ ἔθαψε! Μὲ μία ἀπλότητα στ' ἀλήθεια συγκινητικὴ, ἀποδεικνύει τὴν ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν νεκρὸ Διδάσκαλο, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς στὸ προσκήνιο γιὰ νὰ προσφέρει αὐτὸ ποὺ ἡ καρδιὰ τοῦ νιώθει.

«Εὐσχήμων» χαρακτηρίζεται ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ, ποὺ σημαίνει ξεχωριστός, διαλεχτός, ἀρχοντικός. Κανεὶς δὲν θὰ περίμενε ἀπ' αὐτὸν νὰ δεῖξει μία τέτοια τόλμη, ὡστόσο τὰ θαύματα γίνονται ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανεὶς! Ἐκεῖ ποὺ οἱ ἀγαπημένοι μαθητὲς τοῦ Κυρίου κρύφτηκαν ἀπὸ φόβο μὴν ὀδηγηθοῦν στὰ ἴδια μονοπάτια μὲ τὸν Ἰησοῦ, ὁ προσδεχόμενος τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ Ἰωσήφ δὲν διστάζει νὰ προσφέρει τὶς τελευταῖες φροντίδες σ' Αὐτὸν ποὺ πιστεύει, καταπλήσσοντας καὶ τὸν Πιλάτο καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, ἴσως καὶ τὸν ἴδιο

του τὸν ἑαυτό!

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἴσως εἴμαστε στὴν ἴδια κατηγορία μὲ τὸν Ἰωσήφ, εὐσχήμονες. Ἡ κοινωνία ἔχει γιὰ μᾶς καλὴ γνώμη, δὲν προκαλοῦμε μὲ τὴ ζωὴ μας, εἴμαστε ὅπως ὅλοι, παρακολουθοῦμε τὰ τεκταινόμενα στὴ ζωὴ χωρὶς νὰ προκαλοῦμε, ἴσως στὴν προσωπικὴ μας ζωὴ νὰ ἔχουμε αὐτὴ τὴν ἀρχοντιὰ τοῦ Ἰωσήφ, αὐτὸ τὸ διαλεχτό, ἀλλὰ τὸ μοιραζόμαστε μόνο μὲ τοὺς δικούς μας ἢ τὸ στενὸ μας περιβάλλον! Ἴσως νὰ μᾶς συγκινεῖ καὶ ὁ τρόπος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, νὰ προσπαθοῦμε ἀθόρυβα νὰ τὴ βιώσουμε στὴ ζωὴ μας, ἴσως καὶ πάλι κάτι νὰ περιμένουμε, νὰ ἀναζητοῦμε αὐτὸ τὸ μυστικὸ κάλεσμα τοῦ οὐρανοῦ!

Ἔρχεται ὅμως ἡ στιγμή πού καλούμαστε νὰ δείξουμε τὴν τόλμη τοῦ Ἰωσήφ! Καὶ τότε, ὅπου καὶ νὰ βρισκόμαστε, στὸ ἐργασιακό, τὸ κοινωνικό, τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον, ὅπου κι ἂν ἀγωνίζεται ὁ καθένας μας, ξυπνᾷ μέσα μας αὐτὴ ἡ τόλμη, ξαναβρίσκουμε ἓνα νεανικὸ θάρρος πού πηγάζει ἀπὸ τὴν πίστη στὸ γνήσιο, τὴν πίστη σ' Αὐτὸν πού βλέπουμε νὰ παθαίνει, νὰ πεθαίνει, νὰ θυσιάζεται γιὰ μᾶς, καὶ ξυπνᾷ μέσα μας ὁ εὐσχήμων πού κρύβουμε!

Καὶ τότε νιώθουμε νὰ μᾶς πλημμυρίζει ἡ ἀνάγκη τῆς μαρτυρίας τοῦ Θεοῦ, μία μαρτυρία πού δὲ δίνεται μὲ κραυγές, βία, φωνές, ἀλλὰ λειτουργεῖ σιωπηλά, μὲ τὴν ἀγάπη πού δὲ γνωρίζει σύνορα, μὲ τὴν παρηγοριά, μὲ τὴν προσφορὰ χρημάτων ἀλλὰ καὶ ἐνὸς καλοῦ λόγου, μὲ τὴν προσφορὰ τοῦ χαρίσματος πού ἔχει ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ὅπλο μοναδικό, δῶρο Θεοῦ, γνήσια ἀνταπόκριση στὸν Σταυρωμένο Ἀγαπημένο, πού βλέπουμε νὰ μᾶς δείχνει τὸ δρόμο!

Δὲν λείπουν οἱ εὐσχήμονες σήμερα, οὔτε θὰ λείψουν ποτέ! Ἡ παρουσία τοῦ Ναζωραίου δὲν θὰ πάψει ποτὲ νὰ λειτουργεῖ μυστικὰ καὶ ἀπλὰ στὶς ψυχὲς τῶν πολλῶν, ὅπου κι ἂν βρίσκονται, μὲ ὅ,τι κι ἂν ἀσχολοῦνται! Ἄλλωστε, αὐτὴ εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ Ἰησοῦ, ἡ βασιλεία πού ἀγκαλιάζει τοὺς πάντες, χωρὶς ἐξαίρεση, ἀκόμα κι αὐτοὺς πού τὸν μισοῦν, ἀκόμα κι αὐτοὺς πού προσπερνοῦν ἀδιάφοροι στὴ θυσία Του, αὐτοὺς πού τὸ Πάσχα θὰ τοὺς βρεῖ στὰ ἔθιμα κι ὅχι στὴν Ανάσταση!

Μέγα Σάββατον - Σαρκὶ Σαββατίσας

«Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ᾗ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τῇ σαρκὶ σαββατίσας». Μ' αὐτὴ τὴ φράση περιγράφεται στὴν ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου στὸν καιρὸ τῆς ζωῆς, τὸ ξεκίνημα τῆς νέας ἡμέρας τῆς Δημιουργίας, πού ἔφερε ὁ θάνατος καὶ ἡ Ανάσταση τοῦ Κυρίου μας. Καὶ εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου μεγάλη γιὰ τὴ ζωὴ μας, ὅχι μόνο διότι διαπνέεται ἀπὸ τὴν ἀναμονὴ τῆς Ἀνάστασης, ὅπως ὅλα μυστικὰ γύρω φωνάζουν, ἀλλὰ καὶ γιατί μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα συντελεῖται τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου μας, πού δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν συντριβὴ τοῦ θανάτου!

Ἡ Δημιουργία τοῦ κόσμου συντελέστηκε μὲ τὸ δημιουργικὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ σὲ ἑξι ἡμέρες καὶ μὲ τὴν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ὡς τοῦ κατεξοχὴν ἀγαπημένου ἀπὸ τὸ Θεὸ ὄντος. Ὁ Θεὸς τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα ἀναπαύθηκε, βλέποντας ὅτι ὁ κόσμος ἦταν καλὸς λίαν. Ὁ Χριστός, στὸν ταλαιπωρημένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία κόσμον τοῦ Θεοῦ, δημιουργεῖ ξανά μὲ τὴν ἐπίγεια ζωὴ Του, τὸ κήρυγμά Του, τὴν ἀγάπη, τὴν προσφορά Του καὶ τελικὰ τὴ Θυσία Τοῦ τὶς προϋποθέσεις γιὰ μία μεταμορφωμένη ζωὴ. Τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας θὰ σαββατίσει ὡς πρὸς τὴ σὰρκα Του, θὰ ξεκουραστεῖ τὸ σῶμα Τοῦ παραδομένο στὸ θάνατο μὰ ὄχι στὴ φθορά! Ἡ ψυχὴ Του, θεανθρώπινη, θὰ κατέλθει στὸν Ἄδην καὶ θὰ κηρύξει τὴν Ἀνάσταση, τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ κόσμου, ζώντων καὶ νεκρῶν, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν στροφὴ στὸ «καλὰ λίαν» τῆς Δημιουργίας. Καὶ μὲ τὴν Ἀνάσταση λίαν πρῶτὴ τῆς μίας Σαββάτων, ὁ Κύριος θὰ σηματοδοτήσῃ τὸ ξεκίνημα τῆς Νέας Δημιουργίας, τοῦ μεταμορφωμένου ἀπὸ τὴ φθορὰ κόσμου, τῆς συντριβῆς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ παγγέλαστου Ἄδην!

Ἄν ἡ Ἐκκλησία κομίζει μήνυμα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμον, αὐτὸ τὸ μήνυμα ἔγκειται στὴ συντριβὴ τοῦ θανάτου. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἔσχατος ἐχθρὸς μας, ἡ ἀλυσίδα ποῦ συντρίβει τὴ ζωὴ μας, τὸ πλέον ἀκατανόητο γεγονὸς! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ μὲ τὴ λογικὴ τοῦ στὸ ἐρώτημα «γιατί πεθαίνουμε;». Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴ τὴν μοναδικὰ σίγουρη προοπτικὴ γιὰ ὅλους! Ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ καὶ θρησκευτικὰ συστήματα ποῦ προσπαθοῦν νὰ δώσουν τὴν δικαίωση στοὺς πιστοὺς τους, δὲν μποροῦν νὰ ἐρμηνεύσουν πειστικὰ τὴν ὁδὸ τοῦ θανάτου. Καὶ εἶναι θάνατος ὄχι μόνο τὸ βιολογικὸ τέρμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ κάθε τί ποῦ φθείρει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ, τὸ κακό, ἡ ἀκόρεστη ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν, τὸ ἄγχος, ἡ ἀρρώστια! Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα, θάνατος εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ Θεό, ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μας! Θάνατος εἶναι ἡ ἀπώλεια κάθε ἐλπίδας. Θάνατος εἶναι ὅταν κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ! Θάνατος εἶναι ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ ἰδιορρυθμία! Θάνατος εἶναι κάθε ἀπώλεια νοήματος καὶ δίψας γιὰ τὴ ζωὴ!

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, σαββατίσας τῇ σαρκί, ἀλλὰ κηρύξας τὴν Ἀνάστασιν καὶ «εἰς ὃ ἦν πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον». Αὐτὸν προβάλλει ἡ Ἐκκλησία μας ὡς τὸν Θεάνθρωπο διδάσκαλο τοῦ τρόπου νίκης ἐναντίον τοῦ θανάτου! Αὐτὸς εἶναι ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ζωή. Γιατὶ ἡ ζωὴ ποῦ προτείνει αὐτὸς δὲν περιλαμβάνει τίποτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τὸ συνάνθρωπο, ἡ πνευματικὴ πάλη, ὁ ἀγώνας καὶ ἡ ἄσκηση, εἶναι τὸ ξεπέραςμα τοῦ ἐγώ, εἶναι ἡ χαρὰ τῆς κοινωνίας μ' Αὐτόν! Βιώνονται ὅλα αὐτὰ μέσα στὴν Ἐκκλησίαν, ποῦ εἴμαστε ὅλοι μέλη της καὶ τὴν ἀποτελοῦμε, μὲ σκοπὸ μας νὰ ζήσουμε τὴν Ἀνάσταση ψυχῇ τε καὶ σῶματι!

Ἄν στὶς μέρες μας τὸ μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει μετατραπεῖ σὲ κήρυγμα, ἠθικολογία, ἰδεολογία, γι' αὐτὸ φταῖμε ὅλοι μας ὅσοι δὲν ζοῦμε τὴν Ἀνάσταση! Ὅμως, τὸ τελικὸ νόημα τῆς Μ. Ἑβδομάδος δὲν εἶναι ἄλλο ἀπ' αὐτό. Εἶναι ἡ πορεία τοῦ Θεανθρώπου καὶ τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Γολγοθὰ τοῦ Πάθους καὶ τῶν παθῶν στὴν Ἀνάσταση τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νίκης ἐναντία στὸ θάνατο! Ἄς διαλέξουμε φέτος τὴν ἐσωτερικὴν χαρὰ καὶ ἐλπίδα κι ἂς εἴμαστε σίγουροι ὅτι τὸ «θανάτῳ θάνατον πατήσας», ἰσχύει καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ὅλους, καὶ νὰ γευτοῦμε ὁλόψυχα αὐτὴ τὴν χαρὰ τῆς ἄλλης βιοτῆς! Ἄλλωστε, αὐτὴ ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ

Άγκυρα τῆς ἐλπίδας μας!

Πηγή: <http://users.uoa.gr>